

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 619/2020
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Generalі osiguranје“ а.д. Београд, кога заступа Немања Алексић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., ради дуга, решавајући о сукобу месне надлежности између Првог основног суда у Београду и Основног суда у Врању, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, одређује се као **МЕСНО НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врању.

Образложење

Основни суд у Врању се решењем П бр. 578/20 од 12.09.2020. године огласио месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет уступио Првом основном суду у Београду као месно надлежном, позивом на споразум странака о месној надлежности суда у Београду, применом члана 65. став 1. ЗПП.

Први основни суд у Београду није прихватио месну надлежност и списе је уз акт П 47886/2020 од 28.10.2020. године доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08,...и 88/18) и члана 22. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је оценио да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Врању.

Према стању у спису, тужилац је, као извршни поверилац, поднео Основном суду у Врању против тужене, као извршног дужника, 20.01.2020. године предлог за извршење на основу веродостојне исправе - менице, ради наплате новчаног потраживања. Решењем Основног суда у Врању Иив 16/2020 од 22.01.2020. године, дозвољено је предложено извршење. Против решења о извршењу извршни дужник, овде тужена, је изјавила приговор, о ком је одлучено доношењем решења Основног суда у Врању ИпвИв 44/20 од 09.03.2020. године, којим је стављено ван снаге решење о извршењу у делу у ком су одређени средство и предмет извршења и укинуте све спроведене радње, те одређено да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога. Предмет је достављен парничном одељењу тог суда на даљу

надлежност и заведен под пословним бројем П 578/20. У даљем току поступка, поднеском од 04.09.2020. године тужена је истакла приговор месне ненадлежности позивајући се на споразум странака о месној надлежности суда у Београду, из уговора од 28.12.2017. године који је приложен уз поднесак од 05.03.2020. године. Након тога, Основни суд у Врању се решењем П 578/20 од 12.09.2020. године огласио месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и одлучио да списе достави Првом основном суду у Београду као месно надлежном.

Наиме, суд се по службеној дужности може огласити месно ненадлежним само ако постоји искључива месна надлежност неког другог суда, а ако за спор није искључиво месно надлежан неки други суд, решење о месној ненадлежности суд може донети само поводом приговора туженог у одговору на тужбу, а ако се тужба не доставља на одговор, по приговору туженог истакнутог најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није одржано, и то до упуштања туженог у расправљање о главној ствари (члан 19. став 1, 3. и 4. ЗПП).

Чланом 39. ЗПП, прописано је да је за суђење месно надлежан суд на чијем подручју тужени има пребивалиште.

Чланом 65. ЗПП прописано је: ако законом није прописана искључива месна надлежност неког суда, странке могу да се споразумеју да им у првом степену суди суд који није месно надлежан, под условом да је тај суд стварно надлежан (став 1.); исправу о споразуму тужилац мора да приложи уз тужбу, а тужени уз приговор ненадлежности (став 4.).

У конкретном случају тужилац је поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе Основном суду у Врању, као суду опште месне надлежности за тужене, а тужена је након доношења решења Основног суда у Врању Ипв Ив 44/20 од 09.03.2020. године изјавила приговор месне ненадлежности, позивајући се на споразум о месној надлежности (члан 9.) из уговора од 28.12.2017. године, којим је међу странкама уговорена месна надлежност суда у Београду.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о захтеву за исплату дуга, односно да се не ради о поступку за који је предвиђена искључива месна надлежност суда у смислу члана 19. ЗПП, као и да су странке уговором о преузимању дуга, признању и начину измирења дуга од 28.12.2017. године уговориле „стварну надлежност суда у Београду“, без ближег означања на који се од основних судова у Београду тако уговорена надлежност односи, сагласно члану 3. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Сл. гласник РС“ 101/2013), због чега у конкретном нема ни споразума о месној надлежности између странака у смислу члана 65. ЗПП, то се Основни суд у Врању, није могао огласити месно ненадлежним (позивајући се на споразум о месној надлежности странака) и предмет уступити на даљу надлежност Првом основном суду у Београду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић